

רִנֵּי עוֹלָם

כָּל הַנְּשָׁמָה תִּזְמַר, וְכָל לֵב יִהְיֶה מְקִירוֹת.

לְחַיּוֹת אֵין צָרָה, אֲבָל צָרָה יֵשׁ בְּזִמְרוֹת.

בְּיוֹם בְּרוּא אֵל שָׁמַיִם, בְּיוֹם הָאָרֶץ רָקַע.

בְּלִשׁוֹן כָּל יִצִּיר קָשָׁר אוֹתִיּוֹת וּמִלִּים.

וּלְבַל לֵב מַחֲדוּהָ אוֹ יְגוֹן יִבְקַע.

טָמֵן בּוֹ כְּנוֹר וַיִּלְמְדוּ שִׁיר תְּהִלִּים.

אוֹי לוֹ לִיצִיר אֲמָלֵל, חֲרָשׁ עָנִי וְכוֹאֵב.

אֲשֶׁר תּוֹכוֹ דָּמָם, כִּי פָקְעוּ מִיָּתְרֵי כְּנוֹרוֹ;

אֲשֶׁרִי מָטָה אֲזִנּוֹ, מִקְשִׁיב, דּוֹלָה וְשׂוֹאֵב.

מִשְׁקָה עוֹלָם מַעֲדָנָיו וּמְרוֹה בְּנִי-דוֹרוֹ.

מַעַל לְשִׁקּוֹץ וְתוֹעֵבָה וְעַבְדִּים וְהִדְיוּטִים —

אֶף הַפִּיטָן מֶלֶךְ, מוֹשֵׁל בְּכָל הַבִּירָה;

לְמַעַנּוֹ מִתְקִים עוֹלָם, שֶׁקֶלְקְלוֹ הַשּׁוּטִים.

וְהַשֶּׁמֶשׁ זוֹרֵחַ בְּזָכוֹת פָּרָק שִׁירָה.

אִם הוֹלֵלוֹת בַּחוּצוֹת תִּרְיַע בַּחֲצוֹצְרָה.

וּבְכָל הָאָרֶץ קוֹרֶשֶׁעַ וְאֵין קֶץ לְחַרְצָבוֹת —

הַיֵּכַל חֲזוֹן יֵשׁ, שֶׁם יָד אֵל חֹסֵד נוֹצְרָה.

וְלִשְׁפוֹךְ רוּחַ עַל כָּל בְּמָרוֹם יַעֲשֶׂה אֲרָבוֹת.

לא שומעות הן את שירי הנותרים.

הנפשות. להן שרתי את שירי הראשונים —

צליל זמירי בא באזני אנשים זריכי.

לבי יפחד אף מתהלת אלה התמונים.

Goethe

התרגומים מן הספרות העולמית, הכלולים בקובץ שירי השלישי הזה, מופיעים ארבעים שנה אחרי תרגומי הראשון מהשירה היונית (בכנסת ישראל, ב', 1887, אחרי כן בקובץ "אסיפת שירים"). יהיו נא מוקדשים לזכרון חבר צנוע, מי"ב, אשר כל ימיו התאבקה נפשו הפיוטית, והצמאה לאמת, במלאך המחשכים התקיף בחיי היחיד כמו בחיי ההמונים. הוא אשר עוררני קרוב לפני מותו לאסוף ולהוציא כתבי המפוזרים, ורק זמן רב אחרי שהלך לעולמו נודע לי מדבריו ב"שדה ספרי" הרושם האדיר שעשו עליו בזמנו חרוזי האליאדה בעברית. בזה התברר לי עוד יותר, כי גם על השירה העברית נאמרו הדברים: "הרחיבי מקום אהלך".

ווינא, תרפ"ז
א. ק.

